

Dosarul nr. 2ra-416/22
2-18202877-01-2ra-06042022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – Gh. Stratulat
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – M. Guzun, A. Malîi, I. Dutca

ÎNCHEIERE

18 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vera Sobari,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Vera Sobari împotriva Ecaterinei Bitcenco cu privire la determinarea și atribuirea în natură a cotei-părți ideale din imobil și cererea reconvențională depusă de Ecaterina Bitcenco împotriva Verei Sobari cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate personală asupra bunului,

împotriva deciziei din 03 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Vera Sobari și s-a admis apelul declarat de Ecaterina Bitcenco, s-a casat în parte hotărârea din 02 octombrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru și în această parte s-a emis o hotărâre nouă,

c o n s t a t ă:

La 18 martie 2014 Vera Sobari a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ecaterinei Bitcenco cu privire la determinarea și atribuirea în natură a cotei-părți ideale din imobil.

În motivarea acțiunii s-a indicat că la 02 noiembrie 2012 Pavel Bitcenco a întocmit testamentul nr. 16069 la notarul public Elena Petcu, prin care a testat toată averea sa Verei Sobari. Pavel Bitcenco deținea în proprietate 1/3 cotă-parte din bunul imobil amplasat în mun. xxxxx. La xxxxx Pavel Bitcenco a decedat.

Reclamanta a susținut că la 07 februarie 2013 a dobândit certificatul de moștenitor testamentar nr. 2/820, însă notarul nu a putut purcede nemijlocit la partajul averii succesoriale, deoarece Ecaterina Bitcenco, ca moștenitor legal care deține 1/2 din cotă-parte conform dreptului de proprietate în devălmășie, nu s-a prezentat pentru a soluționa procedura succesorală pe cale amiabilă.

În adresa pârâtei a fost expediată o somație, prin care a fost solicitată prezența acesteia în fața notarului pentru perfectarea juridică a actelor de succesiune, însă ea nu s-a prezentat. Astfel, reclamanta consideră că pârâta a omis termenul prevăzut de art. 1512 și 1517 Cod civil de acceptare a succesiunii.

În opinia reclamantei Verei Sobari, pârâta Ecaterina Bitcenco nu și-a exercitat dreptul de opțiune de acceptare expresă a rezervei succesoriale, astfel, reclamanta considerând că 1/2 din cota parte a defunctului Pavel Bitcenco urmează a-i fi atribuită Verei Sobari integral, conform ultimei voințe manifestate în testament.

Ulterior, prin cerere de completare a acțiunii, reclamanta a indicat că prin răspunsul Centrului Național de Expertize Judiciare a fost stabilit că 1/3 cotă-parte din bunul imobil situat mun. xxxxx, este înregistrat pe numele Ecaterinei Bitcenco.

Din considerentul că conform testamentului este unicul succesor testamentar, reclamanta Vera Sobari a solicitat:

- determinarea cotelor-părți egale între reclamanta Vera Sobari și pârâta Ecaterina Bitcenco din 1/3 cotă-parte ideală din construcția amplasată în mun. xxxxx, nr. cadastral xxxxx

- încetarea proprietății comune pe cote părți asupra 1/3 cotă-parte ideală din construcția amplasată în mun. xxxxx, cu nr.cadastral xxxxx, prin atribuirea întregului bun Ecaterinei Bitcenco, cu achitarea de către Ecaterina Bitcenco a sultei bănești în favoarea Verei Sobari.

La 20 noiembrie 2015 Ecaterina Bitcenco a depus cerere reconvențională împotriva Verei Sobari, prin care a solicitat recunoașterea dreptului de proprietate personală asupra 1/3 cota-parte din imobilul amplasat în mun. xxxxx înregistrat la OCT cu numărul cadastral xxxxx

În susținerea cererii reconvenționale s-a invocat că la 14 octombrie 1965 Ecaterina Bitcenco a înregistrat căsătoria cu Pavel Bitcenco și au locuit împreună în imobilul situat în mun. xxxxx, în care Ecaterina Bitcenco deținea cu drept de proprietate 1/3 cotă-parte primită în dar de la tatăl ei Egor Beleavțev în baza contractului de donație din 19 iulie 1967.

În anul 1979 Pavel Bitcenco a părăsit familia și s-a mutat cu traiul în altă parte.

S-a indicat că la 18 aprilie 2005 Ecaterina Bitcenco a înstrăinat bunul imobil menționat, iar din banii obținuți a procurat 1/3 cotă-parte din imobilul situat în mun. xxxxx. După semnarea contractului de vânzare-cumpărare din 07 iunie 2005, Pavel Bitcenco a întocmit la 09 iunie 2005, în adresa OCT, o declarație autenticată de notarul Tatiana Mamadjanova, prin care a confirmat faptul că nu pretinde la bunul imobil situat în mun. xxxxx, cumpărat de soția sa.

În baza declarației din 09 iunie 2005 semnată de Pavel Bitcenco, prin care a renunțat la dreptul său asupra 1/3 cotă-parte din casa situată în mun. xxxxx, dreptul de proprietate asupra bunului imobil menționat a fost înregistrat doar pe numele Ecaterinei Bitcenco.

Prin hotărârea din 02 octombrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru s-au respins ca fiind neîntemeiate cererea de chemare în judecată inițială și cererea reconvențională.

Respingând acțiunea inițială, prima instanță, având ca bază prevederile art. 344 alin. (1), 321 alin. (2) și 357 alin. (1) și (2) Cod civil (în redacția până la 01 martie 2019), a indicat că dreptul de proprietate asupra bunurilor imobile se dobândește la momentul înscrierii în Registrul bunurilor imobile, astfel poate cere încetarea dreptului de proprietate comună doar coproprietarul bunului, făcând dovada acestui fapt prin extrasul din Registrul bunurilor imobile.

La caz, instanța de judecată a remarcat că la materialele cauzei n-au fost administrate probe care ar demonstra faptul că Vera Sobari este coproprietar al

bunului imobil, situat în mun. xxxxx or, proprietatea este comună în cazul în care asupra unui bun au drept de proprietate doi sau mai mulți titulari înregistrați.

Prima instanță a indicat că procedura succesorală este în derulare și în lipsa unei finalități asupra procedurii succesorală, reclamanta Vera Sobari nu poate dispune de bunurile proprietate a defunctului Pavel Bitcenco.

Certificatul de calitate de moștenitor prezentat de Vera Sobari nu acoperă exigențele legii materiale pentru a solicita împărțirea averii comune pe cote-părți. Certificatul menționat nu substituie în nici un mod titlul de coproprietar a bunului imobil amplasa în mn. xxxxx, îndreptățit de a cere împărțirea proprietății.

În susținerea concluziilor de respingere a acțiunii reconvenționale, instanța de fond a indicat că de către Ecaterina Bitcenco nu au fost prezentate probe pertinente ce demonstrează obținerea dreptului de proprietate personală în circumstanțele prevăzute de art. 22 alin. (1) din Codul familiei, chiar și în prezența unei declarații autentificate notarial, prin care Pavel Bitcenco a renunțat la dreptul de proprietate, dar care nu are efecte de opozabilitate din cauza lipsei înscrierii în Registrul bunurilor imobile

Nefiind de acord cu hotărârea din 02 octombrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, la 21 octombrie 2020 și respectiv la 26 octombrie 2020, în termenul legal, Vera Sobari și Ecaterina Bitcenco au contestat-o cu apel (f.d. 230 vol. I, 31 vol. II).

Prin decizia din 03 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Vera Sobari și s-a admis apelul declarat de Ecaterina Bitcenco, s-a casat în parte hotărârea din 02 octombrie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru și în această parte s-a emis o hotărâre nouă, prin care s-a admis cererea reconvențională. S-a recunoscut dreptul de proprietate personală al Ecaterinei Bitcenco asupra 1/3 cotă-parte din imobilul amplasat în mun. xxxxx înregistrat la OCT cu nr. xxxxx. În rest hotărârea primei instanțe a fost menținută.

Instanța de apel a apreciat ca fiind eronate concluziile instanței de fond referitor la renunțul lui Pavel Bitcenco la dreptul de proprietate asupra bunului imobil situat în mun. xxxxx. Faptul că renunțul nu a fost înregistrat la Oficiul Cadastral Teritorial nu afectează dreptul de proprietate al Ecaterinei Bitcenco, or prin renunțul respectiv Pavel Butcenco a recunoscut că bunul a fost achiziționat unipersonal de Ecaterina Bitcenco.

În acest sens, instanța de apel a menționat că pentru a fi incidente prevederile art. 338 din Codul civil (în redacția până la 01 martie 2019) o condiție esențială este ca persoana să dețină dreptul de proprietate asupra bunului imobil, adică să fie înscris în Registrul bunurilor imobile ca proprietar. În speță, însă, Pavel Bitcenco nu a fost înregistrat ca proprietar al bunului imobil litigios.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că prevederile art. 338 (în redacția până la 01 martie 2019) din Codul civil nu sunt aplicabile speței.

Totodată, instanța de apel a menționat că în declarația din 09 iunie 2005 Pavel Bitcenco și-a manifestat voința de a renunța la dreptul de proprietate, precum și și-a exprimat acordul ca în calitate de proprietar al bunului imobil să fie înscrisă doar Ecaterina Bitcenco. Astfel, declarația a produs efecte, or, urmare a acestei declarații, ca proprietar al imobilului, în Registrul bunurilor imobile a fost înscrisă doar Eaterina Bitcenco.

Potrivit art. 22 din Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 1543 din 25.02.1998) (1) Registrul bunurilor imobile este documentul de bază al cadastrului.

Dacă datele din registrul bunurilor imobile nu coincid cu datele din alte documente cadastrale sau cu datele constatate pe teren, se consideră veridice datele din registrul bunurilor imobile, cu excepția cazurilor de eroare tehnică evidentă. (2) Registrul bunurilor imobile conține înscrieri privind fiecare bun imobil, dreptul de proprietate și alte drepturi patrimoniale, titularii de drepturi, documentele ce confirmă drepturile, tranzacțiile cu bunuri imobile și alte temeuri ale nașterii, modificării, grevării și stingerii drepturilor. (3) Registrul bunurilor imobile se păstrează permanent. În el se indică toate datele referitoare la drepturile asupra bunurilor imobile în vigoare și cele stinse.

Totodată, având în vedere cronologia acțiunilor, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiat argumentul Ecaterinei Bitcenco precum că bunul imobil litigios a fost procurat din bani personali și anume, mijloacele bănești obținute de la înstrăinarea casei amplasate în mun. xxxxx, care i-a aparținut cu drept de proprietate personală și efectiv constituie proprietate personală. Astfel, la 18 aprilie 2005 Ecaterina Bitcenco a vândut imobilul situat în mun. xxxxx și la scurt timp, peste o lună și câteva zile a procurat bunul imobil litigios, amplasat în mun. xxxxx, în timp când Pavel Bitcenco locuia în altă familie.

La 21 februarie 2022 Vera Sobari a declarat recurs împotriva deciziei din 03 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea integrală a acesteia și casarea hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii inițiale și emiterea în această parte a unei noi decizii de admitere a acțiunii inițiale.

În motivarea recursului a invocat interpretarea eronată a legii, precum și faptul că concluziile instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

A susținut că instanța de apel nu a ținut cont de respectarea de către Vera Sobari a prevederilor legale privind acceptarea succesiunii și ca rezultat, a lipsit-o pe aceasta de dreptul de a dobândi dreptul de proprietate prin succesiune, având ca temei un testament valabil întocmit de defunctul Pavel Bitcenco.

La 06 aprilie 2022 Curtea Supremă de Justiție a expediat la adresa intimatei Ecaterinei Bitcenco copia recursului declarat de Vera Sobari, explicându-i dreptul de a depune referință asupra acestuia. Însă, plicul cu corespondența a fost returnat instanței cu mențiunea „nereclamat”

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinschi v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 03 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele Levages Prestations Servicii v. Franța, 25 octombrie 1996, § 40; Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; Freitag v. Germania, 19 iulie 2007, § 37; Marc Brauer, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele Tricard v. Franța, 10 iulie 2001, § 29; Nicolae Popa v. România, 09 decembrie 2014, § 16; Tence v. Slovenia, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă

considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele Ponomaryov v. Ucraina, 03 aprilie 2008, § 41; Ustimenko v. Ucraina, 20 octombrie 2015, § 47).

Conform extrasului din poșta electronică cu adresa de e-mail „ana.rosu@justice.md”, decizia motivată din 03 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost comunicată electronic reprezentantului recurentei Verei Sobari, avocatului Iurie Nichitoi la data de 22 decembrie 2021 (f.d. 66 vol. II).

Astfel, completul de admisibilitate consideră în termen recursul declarat de Vera Sobari la 21 februarie 2022 împotriva deciziei din 03 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de Vera Sobari că acesta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea circumstanțelor faptice ale cauzei.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Vera Sobari nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Vera Sobari nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce Vera Sobari a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Vera Sobari împotriva deciziei din 03 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Vera Sobari împotriva deciziei din 03 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas